

UJ FOLYAM. VI. KÖTET.

17. SZÁM.

BUDAPEST, 1888. OKTÓBER 21.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

SÍRYA-VIGADÓK.

— Regény, írta Szabó Endre. —

(17. közlemény.)

XI.

— Pedig nem emlékezem rá, — védekezett Verpeléti, — hogy valakinek másnak tartoznám még...

— Hát hiszen mindjárt meglátjuk, — szólott Salamon bácsi felkelve s egy szekrényhez menve. A szekrényből egy papir-tekercest vett ki, leoldotta a spárgát, a melylyel az át volt kötve, aztán kiterjesztette azt az asztalra.

— Tessék nézni: ez itt az edes papája és az ön birtokának a telekkönyvi kivonata.

Verpeléti Dénes megütődve tekintett az iratokra.

— Hát hogy kerül ez ide?

Karbunkuluskövy elmosolyodott a Verpeléti naivságán.

— Úgy kerül ide, hogy kivettük a telekkönyvi hivatalban. Nyilvános okmány a telekkönyv, bárki bele nézhet. No hát, ide tessék nézni: itt a C. lap; — tetszik látni: háromrendbeli követelés van egymásután betáblázva, első helyen. Épen százezer forint értékben.

Verpeléti oda bámult: általa soha nem hallott névnek a javára velt a betáblázás.

— Hát...ki adósa ennek a Blumenstein Lövinek?

— Most már a kegyed papája...

— Most már? mit ért ez alatt?

— Csak azt, hogy ezelőtt kegyed volt neki adós.

— Soha életemben sem láttam, — pattant fel haragosan Verpeléti.

— Csak ne tessék mindjárt mérlegbe jönni, hátha lassan is kimagyarázhatjuk a dolgot. Tessék csak oda vissza leülni; mindjárt kitanácskozzuk mi azt, hogy honnan vette magát az az adósság.

— Hát Salamon bácsi tudja?

— Persze hogy tudom. Hiszen tetszik látni — tette hozzá mosolyogva s rámutatva a telekkönyvi kivonatra — jobban vigyázok én kegyedre, mint ön-maga.

— Nos, nos?

— Bizonyosan megfeledezett kegyed erről a kis összegről...nekem tartozott vele.

— Önnek? Hiszen mikor ezelőtt egy hónappal összeházasítottunk: ezt nem említette.

— Természetes, mert már akkor nem illetett engem az a követelés.

— De hogy került az annak a Blumensteinnak a kezébe?

— Istenem, nagyon egyszerűen! Tetszik tudni: néha az ilyen szegény emberek is megakadnak pénz dolgában, mint én, — nemcsak a nagy urak. Hát mit csinálhattam? Kegyedhez nem mehettem, hogy váltsa be

azt a három kötelezvényt, hát eladtam veszteséggel a Blumensteinnak. Ő meg aztán olyan indiskkrét volt, hogy mindjárt elment velök Laposköre a papához, kikeréte annak a beleegyezését, hogy betábláztathassa a követelését a birtokra... A papa jó ember, arany ember, szó nélkül beleegyezett — —

Verpeléti Dénest előntötte a piros harag, szeme szikrázott, ajkait összeszorította s nem tudta haragjában, hogy mit mondjon. Karbunkuluskövy fél oldalt rá nézett s egy kicsit megijedt attól a felháborodott arcztól.

— Sohse tessék úgy mérgeledni, Verpeléti úr! Csunya dolog, komisz dolog a Blumensteintől, de nincs benne semmi veszedelem! Uramisten: hiszen ugyis csak abból a birtokból kell kikerülni annak a tartozásnak, osztán így legalább nem kellett kegyednek szégyenkezni a papája előtt. Bizonyisten, még örülhetne neki.

Verpeléti összeszedte magát, homlokát a tenyerébe süllyesztette s valamin sokáig elgondolkozott. Nagy idő múlva szólalt meg:

— Bárhogy törjem rajta a fejemet, nem tudok rájönni, hogy mikor csináltam én azt az adósságot önnel... a három közül legalább egyre csak emlékezmem kellene.

— Hja, hát részben nem is én nálam tetszett azt az adósságot csinálni, részben pedig nem is épen személyesen ön csinálta azokat...

— Hát?

— Hát az egyik, az ötvenezeres kötelezvényt a gróf Paszternák urtól vettem meg... ide hozta hozzám... megvettem, hogy ne vettem volna meg, mikor a Verpeléti név volt alatta? Megvettem, a gróf úr átcedálta nekem a kötelezvényt, én átcedáltam Blumensteinnak...

Verpeléti már megint nem figyelt oda, hanem megint haraggal és szégyennel meresztgette a szemeit, keze ökölbe szorult. Erre az adósságára nagyon jól emlékezett. Kártyaadósság volt. De úgy egyeztek meg, hogy csak egy év múlva fogja azt kifizetni. Jó barátok közt meg lehet így egyezni! S az nem várta be a határidőt!

— A másik két kötelezvénybe pedig a nagyságos asszonynak, meg gondolom az édes mamájának, a Van der Manderné nagyságának apró kölcsöneit összegeztük. Úgy éljek: sokszor szidtam a fiamat, az Adolárt, hogy ne közvetítse ő a hölgyek pénzügyi manipulációit, de azt mondta, hogy a hölgyek csak ő iránta vannak bizalommal... Végre felmondtam a hitelt s kijelentetem, hogy másképp nem adok pénzt, mint ha Verpeléti Dénes urral is tudtják a dolgukat, mert tudtam, hogy azt is csak Verpeléti Dénes urnak kell megfizetni, én pedig az ő háta mögött nem akarok manipulálni.

— Köszönöm, köszönöm, — nevetett gúnyosan Verpeléti Dénes.

— Hát köszönheti is, mert legalább nem mondhatja, hogy kijátszottuk. No, hát mikor én így a sarkamra állottam s még mindig kellett volna pénz, hát csakugyan megtették, a mit kívántam: szóltak kegyednek.

— Nekem?

— Igen, kegyednek. Hiszen itt van a két kötelezvény, két tanuval aláírva, a kegyed sajátkezű aláírása, összesen ötvenezzer forintról. A hölgyek adták át az én Adolár fiamnak. Igen akkurátusan ki van állítva, — a papája is látta.

Verpeléti Dénes elsápadt, mint a fal. Mintha lerokkant volna ülőhelyében. Szemei elhomályosodtak. Csendesen lebocsátotta a fejét a két tenyerébe...

Karbunkuluskövy a szakállát simogatta s úgy tetszett neki, mintha a Verpeléti ujjain át könyek szivárogtak volna ki...

XII.

Verpeléti Dénes egészen el is feledte azt, a miért Karbunkuluskövyhez ment, t. i. a «konvertálást». Miután egy jó sort gondolkozott, felkelt és csaknem szó nélkül távozott. Oda kint elbocsátotta a kocsit és gyalog maradt. Végig ment a Bagoly-útezőn, a mely a Kerepesi-útra vezetett ki. Maga sem tudta, hogy hova megy, csak azt érezte, hogy most haza nem mehet. Félt haza menni, mintha bűnös lett volna. Mintha ő lett volna a bűnös. Félt attól a szörnyű pillanattól, a melyben azt kell mondania a feleségének hideg, szigorú hangon: «Asszonyom! Kegyed hamisított! Most én kegyedet bíró elé állíthatnám. De ne feljen: különb ügyvédje van kegyednek, mint a milyen vádlója. Csak a szívem vádolja kegyedet, de a fejem, eszem megvédi. Nem akarom, hogy a Van der Mander leánynyal együtt Verpeléti Dénesné is elítéltessek... Hanem mondja meg asszonyom: hogy mitévők legyünk ezután az eset után? mert én nem akarom, hogy én mondjam meg: hogy mitévők legyünk». Ilyen gyötrő gondolatokkal évdődött, míg a Bagoly-útezőn lassan végig ment. Több-ször összeütközött a járó-kelőkkel, — azok ráfordultak, — fel se vette. Egy ház előtt tót napszámosok lát fűrészelték és apróztak; neki ment a nagy boglya fának s csak akkor vette észre magát, mikor már nem tehetett egy lépést sem előre. S megállt, mint a kis gyerek, a ki nem tudja, hogy ki lehet kerülni azt az akadályt. Aztán a mint megállt, hát nézte a napszámosokat. Mintha most látott volna először favágást. A bakon keresztbe van téve egy fa-hasáb, azt megfogja a tót ember az egyik kezével, a másik kezével neki ereszt a kézi fűrész, a fűrész másik végét megfogja a tót ember felesége, aztán huzzák: tüled-hozzád, tüled-hozzád. Milyen boldog lehet az a tót ember: a

felesége nem csalja meg őt a munkában, a keresetben. Hanem épen olyan szorgalommal húzza-tolja a fűrész, mint a férje, — ez csak épen annyival tesz többet, hogy vigyáz a fűrészre, nehogy félre forduljon, tartja a fát, hogy jól menjen a munka... Aztán mikor ketté van fűrészelve a fa-hasáb s egy pillanatra megállnak, a férfi jó-kedvvel törli meg a homlokát, az asszony felveszi a vizes korsót, de mielőtt maga innék belőle, oda kínálja a férjének...

Eh! nem jó ilyeneket nézni, mert még jobban neki busulja magát az ember. Verpeléti összekapja magát ezekből a «gyerekeskedésekből», kikerüli a fa-boglyát s folytatja útját, csak akkor áll meg, mikor látja, hogy valami nagy, népes útczára ért ki. Micsoda úteza ez? Széllal néz. Meglátja a népszínházat: «a Kerepesi-út, már azt sem tudom, hol járok», gondolja magában s áll tovább a szögleten.

Mit akar ő itt? Nem tudja. Sejti ugyan, mintha balra akarna térni, de ezt a sejtelmét mindig igyekszik magától elkergetni. Hanem azért csak áll. Félre is néz balra, de megint visszakapja tekintetét. «Jobb bizony, ha ügyeim rendezéséhez látok». Már el is indult jobb felé. Akkor sikerül magának eszébe juttatnia, hogy hiszen van neki itt balra végezni valója: az a most lejárt váltó, az iránt kellene még egyszer próbát tennie.

S visszafordul. Csak azt nem magyarázza meg magának, hogy miért megy ő át a másik oldalra, mikor az ő uzsorása épen azon az oldalon lakik, a melyen ő eddig állt?

...A mint előre pillant, látja, hogy már nem messze van attól a kis fogadótól, a melybe délelőtt az a — vidéki bricska bekanyarodott...

Fejét mélyen lesüti... Azt hiszi, hogy majd így fog elmenni a fogadó kapuja előtt... félre sem néz... jobb így összehuzódni, ha már egyszer ide «tévedt»...arra is gondol, hogy legegyszerűbb volna visszatermie... vagy átmenni vissza a másik oldalra, már épen alkonyodik: oda át nem látni...no, de már késő, már épen a kapu elé ért.

S csakugyan lesütött fővel siet el a kapu előtt. Hanem mikor a fogadó másik szögletére ér, megáll, mintha meg akarna felőle győződni, hogy csakugyan nem látta-e valaki? Megnyugszik. Egy lélek se látható a kapuban. No hát ugyan mitől félt úgy! Eljöhett volna bátran, ha el nem dugja is a fejét. Nos: és hova most? Este van. Ma már úgy sem végezhet a hitelezőjével. Legjobb visszamenni.

Megfordult s most már egész bátran megy el a kapu előtt, sőt be is néz...A kis sárga bricska ott áll a

szekér-szinben.... Az udvaron egy pinczér szalad át.

— Pszt! Pinczér!

Az oda jön.

— Mit tetszik parancsolni?

— Itthon vannak Szaladó Gáspár urék?

— Itthon, de csak az úr.

(Folyt köv.)

TANÁCS.

Férj: Miért vagy te ma olyan szomorú, Sára?

Feleség: Oh, istenem: a szomszédunk ma hirtelen egészen elvesztette az eszét.

Férj: No lelkem, ha megtalálod, hát vissza ne add neki; magad is jó hasznát veheted.

LETORKOLTA.

A méltóságos úr épen fel akar ülni a négyes fogatára, mikor egyik hitelezője oda kerül s alázatosan megszólítja:

— Már egy éve mult, hogy méltóságos úr megígérte, hogy kifizeti a váltóját s én már — utoljára is —

— Nos, nos?

— Kénytelen vagyok egész alázattal megkérdezni méltóságodat, hogy kiméltóztatik-e hát fizetni azt a váltót?

— Ejnye barátom, de kíváncsi maga, hallja. Hajts, Pista!

AZ MÁR MÁS.

Ah jó napot, Kakas ur, jó napot. Ön, ha jól tudom, Kassáról jön, ugy-e?

— Egyenesen onnan.

— Nem látta ott az én kis feleségemet? Ott időzik most a nénjénél.

— Dehogy nem! Ezer csókot küld önnek.

— Küld, küld! ér is valamit a «küldött csók.»

— De természetben ám!

EGYSZERÜ.

Lakatos: Kérem uram én nem bírom ezt a zárat felnyitni.

Kis fiu: Apa, hozass egy zsványt, az csak kinyitja.

MERT...

Férj: Ki itta ki az én pálinkámat?

Feleség: Én; mert én nem türok a háznál semmi-féle pálinkát, tudd meg.

MEGYIGASZTALJA.

Szabó: Teinsurfi, fizesse meg már azt a potom tiz forintot. Gondolja fel, hogy a város második végéről kell mindig ide fáradnom: mennyi idővesztegetés az nekem!

Diák: Igaza van, kedves barátom: hát majd méltányos leszek irányában: a jövő hónapban oda költözöm valahová a szomszédságába.

PLÁTÓI SZERELEM.

Azt kérdik a hazatért katonától, a ki mesterségére nézve borbély, hogy volt-e szeretője?

— Volt, volt, — felel az, — de az egész csak olyan plátói szerelem volt: a vacsorák miatt.

CSIKLANDÓS ALTERNATÍVA.

— Kedves Kapory úr: látja, én özvegyasszony és két leány anyja vagyok, s kegyed mindennapos a háznál. Ez bizonyosan feltűnik az embereknek: tehát vagy a leányaim egyikét vegye feleségül, vagy engemet.

AZT MONDJA.

— Hallja csak tanácsos úr: azt mondta nekem tegnap a tufai jegyző, hogy neki évi hatezer forint jövedelme is van. Mit mond erre tanácsos úr?

— Mit mondjak? Csak azt mondhatom, hogy az elnök urat kétszer olyan ostobának tartja a tufai jegyző, mint engemet.

— Hogy-hogy?

— Mert a minapában nekem csak háromezer forint évi jövedelemmel dicsekedett.

A CSELÉDEK.

Urnő: Miért sir maga, Nina?

Szobalány: Oh naccsága, kérem, hogy ne sirnék! Elhagyták az udvarlóm, mert a nagyságos úr nem szivarozik.

PANORÁMÁBAN.

— Mit látsz, Áronlében?

— Semmit, Rebekalében, nagyon nagy a distancz.

— Hogy hinak: distancz? Nagy az orrod, nem a distancz.

URI ÁGY.

Feltette magában Tökés gazda, hogy egyszer már megpróbálja: mi lehet az a matráczos ágy, a miről annyit hallott az urasági udvarban? Bekerülvén a városba, meghagyta a fogadóban, hogy neki «ojjan ágyat aggyanak, a kibe matrác is van».

Kivánságát teljesítették, de a mint a képen látható módon meghált a matráczos ágyban, soha életében nem kívánczolt többé uri ágyba.

K O C Z A - V A D Á S Z O K .

- Hát te mit emelsz kalapot annak a nyúlnak, a helyett, hogy rálőnél?
 = Hja, nagyon régi ismerősök vagyunk már, hát illik, hogy üdvözljük egymást.

KÜLÖNBSÉG.

Úr: János! A tokaji bornak a felét a mint látom kiittad! Jóraláló inas köteles az ilyen kísértésnek ellentállni.

Inas: Hja, kérem alássan; könnyű azt mondani, de bajos megtenni.

Úr: No hát ha már megtetted, legalább lett volna benned annyi becsület, hogy töredelmesen bevallottad volna, hogy megittad.

Inas: Him! Ezt megest könnyebb megtenni, mint bevallani.

VIDÉKI SZINÉSZET.

Igazgató: Karmester úr! A mai előadásnál valamivel gyorsabb tempóba muzsikáljanak az operetthez, hogy a világitásban spórolhassunk.

MEGNYUJTATÁS.

— Bemehetünk mi a lányommal ebbe az étkező terembe, Szálkásy úr?

— Terrrmészletesen, nagysád!

— De tetszik tudni: mi az elegans világhoz tartozunk.

— Az mindegy: senki sem veszi azt itt észre.

HYPERBOLA.

— Azt hallom, hogy annak a Zsákosnak nagy családja van.

— De még milyen! Úgy tele van ott a ház, hogy ha valaki belép hozzájuk s beteszi maga után az ajtót, a család egyik tagja kiszorul a kéményen.

MELYIK HÁT A KÜLÖNB?

Orosz ember: Az orosz kenyha mégis csak jobb, mint a magyar: Oroszországban minden tehetősebb embernek van szakácsa.

Magyar ember: Ha csak az kell: nálunk minden katonának van szakácsnéja.

ALKALMAZOTT KÖZMONDÁS.

Hölgy: Kereskedő úr, ezzel a napernyővel megcsalt! Nézze: tegnap vettem önnél; ma, hogy a napon jártam, felhúztam s ime: már úgy néz ki, mintha egy esztendősebb volna.

Kereskedő: Hja, nagysád kérem, hát nem tetszik tudni azt a példabeszédet, hogy nincs semmi új a nap alatt?

ŐSZI RIGMUS.

Itt az ősz s mert a chlorofil
Xantofil lesz, a lomb sárgul.
S mert a költők úgy akarják,
Czik-czakkban hull le a fáról.

Boreássá lett a Zephir
Legmagasabb engedélybül:
A kinek van felöltője,
Nem igen jár ki a nélkül.

Nagy természet, kis emberkék.
Mily érdekes ellentétek!
Amaz im most vetkőződik,
Ezek ruha után néznek.

Vetkőződik... Ámde előbb
Elnyűtt minden ékességet.
Maradnának örökösök,
Hát aligha nevetnének.

Ime, ember, vond le szépen
Magadnak a tanulságot:
Mire hasznos, hogyha gombod
Tovább tart el, mint kabátod?

Révész Ernő.

J Ó O K.

Bíró: Micsoda mentséget tud maga mellett felhozni, majd beírjuk a jegyzőkönyvbe, mert ha felebbez, hát valami okának kell lenni.

Vádlott: Van is! S ez az, hogy már huszszor el voltam zárva, mégse használt.

ASSZONYI SZURKÁLÓDÁSOK.

Paukásné: Hallom, hogy a kegyed férje egész éjjelen kimarad. Oh, az enyém egészen más: ő minden este itthon van velem.

Kamásné: Az nagyon szép tőle, hanem mi nálunk arra semmi szükség: mi a nélkül is feltétlenül megbizunk egymásban.

APAI ÖRÖM ?

Apa: (Sóhajtván.) No, nem sokára elvégzi már a jogász fiam az egyetemet.

Szomszéd: Hiszen ideje is már; ha jól tudom: hetedik éve van már az egyetemen.

Apa: Hm! nem azért végzi ő el az egyetemet, hanem mert már nyakára hágott a vagonomnak.

SZÖRNYŰ.

— «Jaj, milyen alávaló gazemberek vannak mai napság a világon. A mult éjjel is egy iszonyú rablógyilkosságról álmodtam».

NEM ADJA MEG MAGÁT.

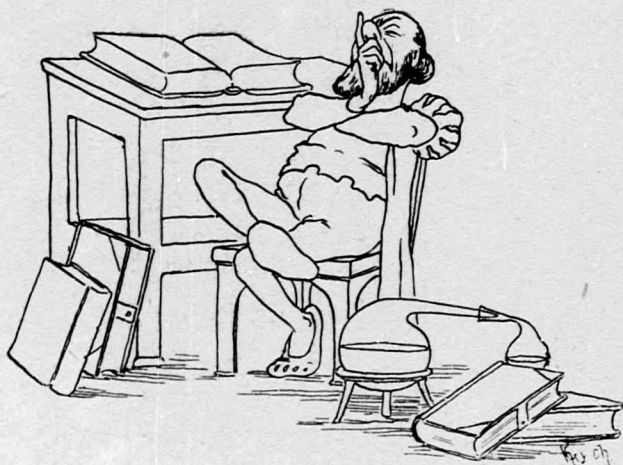
Vevő: Ilyen kabátot adjon nekem olcsó pénzért, mint ez volt. Ez a kabát már hat esztendő, kifordítottam és még mindig olyan, mintha új volna. Nézze csak.

Ruhakereskedő: Pöh! Épen nem látok, hodj ollejan jó posztú volna. Osztán engedelmet kérek, nincs ez még kifordítva: még mindig a baloldalán van a külső zsebe.

Vevő: Mit? nincs kifordítva? tudja meg, hogy már másodszer van kifordítva, azért van megint a bal oldalán a külső zsebe; hiszen épen ez mutatja a posztója tartósságát.

G A L I L É I.

Könyvei közt gondolkodva
Ült a tudós Galilei; ~~szó~~
Keményen el volt tökéelve,¹
Hogy még ma fog: *felfedezni*.

Felfedezni könnyű, de mit?
Sok az anyag, válogatja:
Új puskát vagy Amerikát?
Eh! ő magát többre tartja.

A mint ekkép töprenkedett
Megszomjazott, nem is csoda;
Hamar élte hű párjához
Az udvarba kiált oda:

«Anyjukom, te, a patvarba!
Szomjazik az urad, hallod?
«Küldj csak bort fel, vagy hozd magad,
Hogyha épen nem átallod».

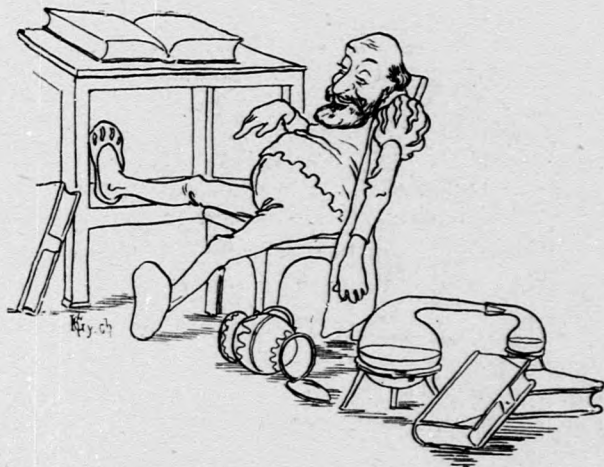
Reng a lépcső, nagy szusz hallik
Nemsokára e nagy szóra,
Kancsóval az asszony tolja
Termetét a folyosóra.

«Jól van, lelkem, tedd csak ide;
Nagy dologb.n töröm fejem!
Segít a bor, ha a bűvó
Gondolatot meg nem lelem».

Nagyot iszik, nagyot sóhajt.
Neki ül most — felfedezni...
Könyvei közt *bóbiskolva*
Ül a tudós Galilei.

A mint így ül — üres kancsó —
Ni! mi csoda! Soha ilyet!
Asztal, könyvek, szoba, ajtó
Körülötte keringenek.

Felocsúdik; szerte-szét néz,
«Minden kering? Fura dolog!
Megvan! — kiált — felfedeztem,
Heuréka: *a föld forog*».

Vilmoska.

REMEK MŰ.

— Aztán mondja csak Pemzly úr: mit jelent voltaképen ez az ön festménye?

— Ez...ez...voltaképen nem is jelent *semmit*...

— Ah, ah! Ne mondja! No akkor aztán gratulálok: *azt* remekül eltalálta.

TALÁLKA.

Járok, kelek virágos kis kertben ;
Illat árad körös-körülöttem.
Illat-árból, szellő ha megrezdül,
Vers szűrődik szívemen keresztül.

Illat, élet s ihlet árad szerte.
Múzsám: is ellátogat e kertbe ;
Rendez-vous nk egy bazsarózsa bokor,
Mely mellett a Pegazus abrakol.

Ittasulva illat mámorától,
Égi Múzsám összeölel, csókol...
S midőn elszáll, bús-magamra hagyva,
Küldi felém illatát — — a hagyma!

Herman Lipót.

BÖLCS BOLONDSÁGOK.

A jó tanács és a jó cselekedet közt a különbség az, hogy ismerőseid közül tizen is adnak jó tanácsot, de legföljebb egy ad tiz krajczárt.

*

A hizelgés a legjobb tolvajkulcs a legtöbb szívhez.

*

Ha feleséged felsőbb leányiskolát járt: ne feledj magaddal konverzaciionsz-lekszikont vinni nászútadra.

URI TEMPÓ.

Télen déli tájon járnak ;
Nyáron mászszák a havast,
Drága pénzen ; —
Holott hiszen
Ide haza, — hogy ha várnak,
Ingyen kapják ugyanazt...

Herman Lipót.

SZEGÉNY FELÖLTŐ.

— Nézd, barátom, ezt a felöltőt megboldogult anyósom 20 éven át viselte.

— Szegény felöltő! hogy tudott ilyen sokáig vele együtt lenni?!

MESSZIRE VANNAK.

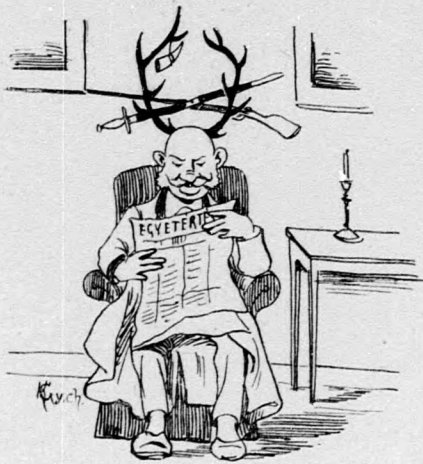
— Úgy látom, pajtás, nagyon tetszik neked a számtanácsos leánya. Mennyire vagytok már?

— Még mindig nagyon messzire, barátom: alig várom már, hogy — férjhez menjen!

ILLUSZTRÁLT FRANCZIA PÉLDABESZÉD.

«Les extrêmes se douchent».

Gazdátlan eb járt-kelt csatangolt
 A téres utcán szerte-szét,
 Mindenkire, ki szembe jött rá,
 Fölveté nagy okos szemét.
 Körül-szaglászta, mintha kérné:
 Nem láttátok?! óh merre van?!
 Nyitt-rítt szegény kiéhezett eb
 S csak rohant tovább untalan.

Egy kis oseb csaholt előtte:
 «Hová szaladsz?» — beszédbe állt —
 «Keresem áldott jó uramat,
 Eitűnt szegény! — eressz tovább!»
 «Ő érte futsz, jó volt nagyon tán?!»
 «Áldott volt! — jobb nem lehetett!»
 «Sok húst adott ugy hát bizonynyal,
 Verést meg ugy-e keveset?!»

«Igen, igen megosztta mindent
 Testvériesen én velem:
 Ha hust evénk, a hus övé lett
 S a csont kijutott én nekem.
 Oh nyaltam is lábporát érte,
 — Ily kegyes nem lehetne más!
 Nagyot rugott bár néha rajtam,
 De rossz voltam... bocsáss! bocsáss!»

— Nem is tartá a kis eb vissza,
 Nagy hamarjában elosont,
 Bár, mondani szeretne volna:
 Nincs e földön több ily bolond!
 S az a másik csak rohant tovább,
 Föld nyelte el, — nyoma-veszett,
 A hűséget magával vitte:
Ebek közt sincs hát már a' meg! Bodnár István

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Szabó Endre.

BRÜNNER TESTVÉREK

csász. kir. szabadalm. petroleum-lámpa-gyár.

Petroleum

függő-lámpák

új, szabadalmazott

Excelsior
 égővel

1887-ik szabadalom.

60 gyertya
 világító
 erővel.

Raktár: Budapest, Koronaherczeg-utca 3.

Napfény

7652

Excelsior-lámpa

100 gyertya

világító erővel,
 vakító fehér láng legegyszerűbb és legszolidabb szerkezet, alulról meggyújtandó, szabályozható és kioltandó.

Asztali-

és

függőlámpák,
 fali és kézilámpák
 minder kiállításban
 gyémánt-köréggel
 legolcsóbb árak
 mellett.

Földváry Imre

speciális készítője a jószabásu

férfi-ingeknek,

ajánlja férfi-divat, vászon és fehérnemű-raktárát, a n. é. közönség b. figyelmébe. Budapest, koronaherczeg-utca 11., a főposta mellett. — Czégem össze nem tévesztendő,

Földváry J. (Jakat)
 czéggel.

Mindennemű, ugyszintén **halottas kocsik** százra menő készlet következtében olcsón még a legkedvezőbb részlet-fizetésre is eladatnak.

BOGDÁN JÓZSEF,
 kocsigyáros Budapestben, IX., páva-utca 10-12. szám.

RAKTÁRAK: IX., Páva-utca 7. és múzeum-körút 10. és 19. 3079

Süketeknek

Egy személy, ki egyszerű szer által 23 évi sükettség és fülzugasától meggyógyult, készségesen küldi annak leírását német nyelben mindenkinek ingyen. Czim:

Nicholson, Wien, IX., Kollingasse 4.

„Rujder“ kávéház.

Király- és Kazinczy-utca sarkán.

Ujjonnan összeállított

**magyar hölgyzenekar
 hangversenye,**

Hegedüs Janka kisasszony vezénylete alatt. — Naponta RácZ Gizella kisasszony cimbalomművész nő hangversenye.

Magyarhon első, legnagyobb és legjobb hírnevű óraüzlete.

BRAUSWETTER JÁNOS SZEGEDEN

cs. kir. és m. kir. szab. chronometer
és műrás, föltalálója az első
egyedüli kules nélkül föl-
huzható remontoir
inga - óráknak
stb. stb.

Alapított 1847-ik évben.

Alapított 1847-ik évben.

**ÓRÁK 10 ÉVI JÓTÁLLÁS MELLETT
ARANY ÉS EZÜST ÉKSZERTÁRGYAK
RÉSZELETFIZETÉSRE**

Kitüntetve:

London 1871.
Kecskemét 1872.
Bécs 1873. Ujvidék 1875
Szeged 1876. Páris 1877
Székesfehérvár 1879.
Budapest 1885.

Levélbeli megkeresésekre pontosan válaszoltatik.
Képes árjegyek bérmentve. Javítások pont. eszközöltetik.

Magyarhon első, legnagyobb és legjobb hírnevű óraüzlete.

Németül tanulóknak

legalkalmasb kézikönyvül ajánlható: **Német nyelvtan** magyarok számára. **Ahn F.** hires, könnyű rendszere után írta Nagy Lajos. (Ára, 80 kr. mely bélyegekben is beküldhető.) E könyv rendkívüli előnye, hogy az egyetlen nyelvtan, melyben a német szavak is magyar betűkkel nyomtatvák. — Kapható a PALLAS könyvkiadóhivatalában, Budapest.

Atelier Parisien

7350 (Halácsy)

legcsinosabban
berendezett

Fényképezési műterem
Budapest, Haris bazár.

Fényképek
a legtökéletesebb
kivitelben és jut-
nyos áron készíttetnek.

BARNA FOGORVOS

Budapest, Váci-utca 24. szám.

Készít egyes fogakat, fogsorokat és plom-
bokat, jótállás mellett; árai mérsékelték.

Hirdetések

az ÜSTÖKÖS részére
felvételnek kiadóhivatalunkban
Budapest, Kecskeméti-utca 6. sz.

Műfog, fogsor

és mindennemű javítás készíttetik
rendkívül olcsó áron
teljes jótállás mellett

GROSZ LAJOS.

1878. évben alapított műtermében

Budapest, IV., Magyar-utca I. szám,
a Hatvani-utca sarkán.

Délelőtt 9-12 és délután 2-6-ig.

Szőnyegek,

függönyök, asztal- és ágyterítők, bu-
torszövetek.

Gazdag raktár mindennemű

lópokróczból.

Smyrna négyszögméterje 10 forinttól följebb. Mara-
dékokat jelentékenyen mérsékelt áron ajánlanak.

Kunz József és Társa

Budapest, V., Deák-tér és Erzsébet-tér sarkán.

Helyiség változtatás!

Van szerencsém értesíteni a nagyérdemű közönséget, hogy az eddig V. ker., Erzsébet-tér 19. számú házban létező szabó üzletemet, IV. ker., Ferencziek bazára 37. számú bolti helyiségbe tettem át, egyúttal köszönetem nyilvánítom az eddig bennem helyezett bizalomért, s kérve, hogy ezen bizalmat új helyiségemben is fentartani méltóztatassanak kiváló tisztelettel

CSORBA ADÁM, férfi-szabó.

ASZTALI BOROK.

	PALACZK.	
	Kis.	Nagy.
Badacsonyi	60	80
Szomorodni	80	1.20
Csömöri	30	50
Egri vörös	60	80
Ruszi aszú	1.20	—
Ménesi aszú	1.20	—
Francozia pezsgő	—	3.50
Törley Talsman	—	3.—
Sherry Old	—	2.50

HIDEG ÉTTELK.

Kassai sódar	40
Debrecezeni kolbász	25
Debrecezeni szalonna	12
Magyar szalámi	25
Szardínia 2 darab	15
Kanapé	20
Caviár	35
Sajt	20
Hirtölt kenyér	10

Egy palaczk pilseni sör 30 kr.

MAYRHOFER KÁVÉHÁZ

BRONAPRISZTIN

VII. ker., Dohány- és Nyár-utca sarkán.